

*

Въ линейката вжтрѣ се клатушкаха петима войници, удряха си главитѣ единъ о други, удряха ги и отъ дѣскитѣ на линейката при всѣко нейн подрускване, при всѣка дрѣмка. . .

Дългиятъ уморителенъ пжтъ бѣ изнурилъ тѣлото, а мисълта бѣ съсрѣдоточена за тамъ, закъждѣто отиваха — за бойното поле.

Всѣки отъ тѣхъ, самъ въ себе, мислѣше върху сждбата си и подрѣмваше. А рѣката бучеше, бийше се и навѣваше тѣжни спомени и нерадостни чувства.

Изведнажъ линейката полетѣ, скочи отъ високо, пакъ полетѣ. . .

Войниците се струполиха зашемати единъ възъ другъ, раницитѣ имъ скочиха върху тѣхъ. . .

На единъ завой шафѣора, не успѣ да завие кормилото на линейката, колелата и се лѣзнаха по лизгавия и каленъ банкетъ на шосето, тя полетѣ изъ стрѣмнината, скокна прѣзъ единъ камъкъ и пакъ полетѣ къмъ яростнитѣ вълни на рѣката. . .

Шофѣора инстинктивно, още при първия ѝ скокъ налегна съ кракъ спирачкитѣ, но удари главата си въ дѣската задъ него, изпустна само едно „ахъ“ и клюмна глава надъ топлата още машина.

Помощника му при първия още скокъ загуби съзнание. Той по силно бѣ чукналъ главата си. . . Рѣката клокочеше, пѣнѣше се и блѣскаше разяренитѣ вълни о скалитѣ и разтваряше уста, за да глѣтне седемъ живота.

А линейката бѣ увиснала и спрѣла само една крачка надъ рѣката. . . Тамъ, като че се бѣ вкаменила. . .